Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central, judecător Svetlana Vîșcu
Dosarul nr. 2a-3692/25
(2-21153435-02-2a-24102025)

D E C I Z I E

6 mai 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Hristina Craveț și Constantin Roșca
Grefier Gabriela Catrinesco

examinând, în şedinţă de judecată publică, cererea de apel declarată de avocata Cristina Albu, în interesele Doinei Stoica,

împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 2 aprilie 2025, prin care s-a admis parțial acțiunea,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată, depusă de Doina Stoica către Alexei Cebotari privind partajarea bunurilor proprietate comună în devălmășie, compensarea cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei:

La 15 octombrie 2021, Doina Stoica s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Alexei Cebotari, solicitând partajarea bunurilor dobândite în timpul căsătoriei și aflate în proprietate comună în devălmășie.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că, la 25 decembrie 2008 la organul de stare civilă al municipiului Chișinău, a fost înregistrată căsătoria dintre Doina Stoica și Alexei Cebotari. Din această căsătorie s-au născut doi copii comuni: Alex Cebotari, la 5 noiembrie 2010, și Alexandrina Cebotari, la 16 septembrie 2008.

Ulterior, la 24 iunie 2019, Judecătoria Hildesheim a pronunțat hotărârea privind desfacerea căsătoriei dintre părți, aceasta devenind definitivă la 30 iulie 2019.

Reclamanta a susținut că, în perioada căsătoriei, părțile au dobândit în proprietate comună două bunuri imobile, și anume: apartamentul nr. 43, situat în municipiul Chișinău, str. A. Pușkin nr. 35, cu numărul cadastral ***** și suprafața totală de 31,3 m.p.; apartamentul nr. 23, situat în municipiul Chișinău, str. A. Pușkin nr. 37, cu numărul cadastral *****

Potrivit certificatelor eliberate de Agenția Servicii Publice, valoarea estimativă a apartamentului nr. 23 constituie 297 751 lei, iar valoarea estimativă a apartamentului nr. 43- 167 318 lei.

Reclamanta a explicat că, la momentul desfacerii căsătoriei, nu a formulat pretenții patrimoniale cu privire la partajarea bunurilor comune, întrucât a considerat că problema urma să fie soluționată pe cale amiabilă, inclusiv ținând cont de interesul copiilor minori, prin încheierea unui acord bilateral privind împărțirea bunurilor. Cu toate acestea, în pofida

discuțiilor purtate ulterior cu pârâtul în vederea soluționării pe cale amiabilă a chestiunii partajului, părțile nu au reușit să ajungă la un compromis.

În aceste condiții, reclamanta a solicitat determinarea cotelor-părți ideale ale foștilor soți în proprietatea comună în devălmășie, în mărime de câte 1/2 cotă-parte pentru fiecare, asupra ambelor bunuri imobile.

În ceea ce privește modalitatea de partajare, reclamanta a susținut că particularitățile constructive ale imobilelor nu permit împărțirea acestora în natură în cote egale. În acest sens, a menționat că apartamentele dispun de un singur spațiu de folosință comună, iar relațiile tensionate dintre foștii soți exclud posibilitatea unei conviețuiri în același spațiu locativ. Prin urmare, în opinia reclamantei, atribuirea bunurilor în natură în cote ideale de câte 1/2 nu ar reprezenta o soluție practică și echitabilă.

Referitor la modalitatea concretă de partajare, reclamanta a solicitat atribuirea în proprietatea sa a unuia dintre apartamente, cu obligarea acesteia la achitarea către pârât a unei sulte corespunzătoare cotei sale. În susținerea acestei solicitări, a invocat faptul că cei doi copii minori ai părților domiciliază împreună cu ea în afara Republicii Moldova, iar în perioadele în care revin în țară au nevoie de o locuință în care să poată locui.

Totodată, reclamanta a susținut că pârâtul utilizează bunurile imobile în scopul obținerii unor venituri, în cadrul activității hoteliere desfășurate sub denumirea „Hotel Prestige”, beneficiind în mod exclusiv de fructele civile generate de acestea, fără ca veniturile respective să fie repartizate între coproprietari.

Inițial, reclamanta a calculat valoarea totală a celor două imobile la suma de 465 069 lei, revenind fiecărei părți câte 232 534,50 lei. Întrucât a solicitat atribuirea în proprietatea sa a apartamentului nr. 23, cu valoarea estimativă de 297 751 lei, aceasta a apreciat că valoarea sultei datorate pârâtului ar constitui 65 216,50 lei.

Ulterior, la 15 august 2024, Doina Stoica a depus cerere de completare a acțiunii, prin care și-a concretizat pretențiile, solicitând: -determinarea cotelor-părți ideale asupra apartamentului nr. 43, situat în municipiul Chișinău, str. A. Pușkin nr. 35, cu numărul cadastral *****, și asupra apartamentului nr. 23, situat în municipiul Chișinău, str. A. Pușkin nr. 37, cu numărul cadastral *****, în mărime de câte 1/2 cotă-parte pentru fiecare dintre foștii soți; atribuirea în proprietatea reclamantei Doina Stoica a apartamentului nr. 23, situat în municipiul Chișinău, str. A. Pușkin nr. 37, cu numărul cadastral *****; -stingerea obligației reclamantei de achitare a sultei, în cuantum de 261 767,50 lei, prin compensarea acesteia cu valoarea fructelor civile și a îmbogățirii nejustificate pretins obținute de Alexei Cebotari ca urmare a utilizării apartamentului în cadrul activității hoteliere; -compensarea cheltuielilor de judecată.

În argumentarea cererii de completare a acțiunii, reclamanta a susținut că, potrivit informațiilor publicate pe site-ul oficial al hotelului din care face parte apartamentul nr. 43, tariful minim pentru utilizarea acestuia ar fi de 1 100 lei pe noapte. Pornind de la acest tarif, reclamanta a estimat că imobilul ar putea genera un venit anual de 401 500 lei, calculat după formula 1 100 lei × 365 zile.

Prin urmare, reclamanta a afirmat că, pe parcursul unei perioade de aproximativ cinci ani, în care pârâtul ar fi beneficiat în exclusivitate de veniturile generate de utilizarea apartamentului, valoarea veniturilor pretins obținute ar fi depășit considerabil valoarea imobilului, apreciind că aceasta ar fi fost recuperată de cel puțin două ori.

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central, din 2 aprilie 2025, acțiunea a fost admisă parțial. S-a determinat cotele-părți ale foștilor soți în proprietatea comună asupra apartamentului nr. 43, situat în municipiul Chișinău, str. A. Pușkin nr. 35, cu numărul cadastral 0100419.112.01.023 și suprafața de 55,7 m.p., stabilind câte 1/2 cotă-parte pentru Alexei Cebotari și Doina Stoica. De asemenea, au fost determinate cotele-părți ale acestora în proprietatea comună asupra apartamentului nr. 23, situat în municipiul Chișinău, str. A. Pușkin nr. 37, cu numărul cadastral ***** și suprafața de 55,7 m.p., stabilindu-se câte 1/2 cotă-parte pentru Cebotari Alexei și Stoica Doina. S-a încasat de la Alexei Cebotari în beneficiul Doinei Stoica cheltuielilor de judecată aferente taxei de stat, în cuantum de 6 976,50 lei. În rest, instanța a respins ca neîntemeiate pretențiile formulate de Doina Stoica împotriva lui Alexei Cebotari privind atribuirea în proprietatea sa a apartamentului nr. 23, situat în municipiul Chișinău, str. A. Pușkin nr. 37, cu numărul cadastral *****, cu stingerea obligației de achitare a sultei în cuantum de 261 767,50 lei prin compensarea acesteia din contul fructelor civile și al îmbogățirii nejustificate pretins obținute de pârât ca urmare a utilizării apartamentului în cadrul serviciilor hoteliere. De asemenea, a fost respinsă pretenția reclamantei privind compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică în cuantum de 9 000 lei, ca neîntemeiată.

Hotărârea constituie temei pentru efectuarea modificărilor corespunzătoare în Registrul bunurilor imobile, prin intermediul I.P. „Cadastrul Bunurilor Imobile”.

Solicitarea apelantului:

Invocând dezacordul cu soluția primei instanțe, prin e-mail, la 25 aprilie 2025, avocata Cristina Albu, în interesele Doinei Stoica a depus apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 2 aprilie 2025, solicitînd casarea parțială a acesteia, în partea pretențiilor respinse și pronunțarea unei noi hotărîri de admitere integrală a acțiunii.

Argumentele părților:

În motivarea apelului, reprezentantul apelantei a susținut că instanța de fond a reținut în mod corect, sub aspect juridic, apartenența bunurilor litigioase la patrimoniul comun al foștilor soți, însă, în mod eronat, a respins cererea privind atribuirea unuia dintre bunuri apelantei, motivând prin insuficiența probelor referitoare la compensarea sultei cu fructele civile pretins obținute de intimat.

Apelanta a menționat că solicitarea privind compensarea sultei cu fructele civile a fost formulată cu titlu subsidiar și are un caracter accesoriu față de pretenția principală privind atribuirea bunului. În opinia sa, instanța de fond nu a examinat în mod efectiv și distinct cererea de atribuire, deși intimatul nu s-ar fi opus în mod expres acesteia și nici nu ar fi formulat o cerere reconvențională prin care să solicite atribuirea bunului în favoarea sa. Astfel, în opinia apelantei, instanța nu era îndreptățită să respingă cererea de atribuire în ansamblu doar din considerentul că nu ar fi fost suficient probată modalitatea de compensare a sultei, întrucât avea posibilitatea de a determina cuantumul sultei și, după caz, de a acorda un termen rezonabil pentru achitarea acesteia.

Apelanta a criticat soluția primei instanțe și prin prisma faptului că aceasta ar fi pus accent exclusiv pe insuficiența probelor privind cuantumul fructelor civile, fără a ține cont de caracterul subsidiar al acestei pretenții. În opinia sa, compensarea reprezenta doar o

modalitate propusă pentru executarea obligației de plată a sultei și nu constituia însuși obiectul principal al cererii de atribuire.

A mai susținut că soluția primei instanțe a avut drept consecință menținerea părților într-o stare de coproprietate pe care acestea nu o doresc și care este caracterizată printr-o relație conflictuală, fără a fi instituit un mecanism practic și efectiv pentru încetarea stării de indiviziune. În același timp, apelanta a apreciat că menținerea coproprietății ar permite intimatului să beneficieze în mod exclusiv de folosința bunului comun, generându-se astfel un dezechilibru între drepturile celor doi coproprietari.

Apelanta a mai susținut că refuzul atribuirii apartamentului echivalează, în esență, cu negarea dreptului său concret de a dispune de cota-parte ce îi aparține, iar lipsa unei soluții cu privire la cuantumul și modalitatea de achitare a sultei ar menține o stare de incertitudine în privința regimului juridic al bunurilor.

Totodată, apelanta a invocat faptul că, potrivit materialelor cauzei, apartamentul nr. 43 ar fi fost și ar fi în continuare utilizat de intimat în scopuri comerciale, fără acordul său, fiind astfel generate venituri pe care le califică drept fructe civile și/sau îmbogățire nejustificată. În opinia apelantei, instanța de fond ar fi trebuit să valorifice această circumstanță și să stabilească, în baza probelor disponibile, o sumă estimativă rezonabilă, inclusiv prin atribuirea bunului apelantei cu obligarea acesteia la plata sultei corespunzătoare.

Apelanta a precizat că intimatul nu ar fi contestat faptul utilizării apartamentului în scop economic, ci doar ar fi susținut că veniturile pretins obținute nu au fost determinate și probate cu suficientă exactitate.

Apelanta a susținut că, în prezenta cauză, împărțirea în natură a apartamentelor nu ar fi posibilă, dat fiind caracterul indivizibil al acestora și suprafața redusă. Prin urmare, în opinia sa, în privința apartamentului nr. 23 urma să fie aplicată modalitatea prevăzută la art. 561 alin. (3) lit. a) Cod civil, respectiv atribuirea întregului bun unuia dintre coproprietari în schimbul unei sulte.

Referitor la sintagma „la cererea lor comună”, apelanta a arătat că aceasta nu ar trebui interpretată în sensul imposibilității atribuirii bunului unui singur coproprietar la cererea acestuia. În susținerea acestei interpretări, a făcut trimitere la nota informativă aferentă proiectului Legii nr. 133/2018 privind modernizarea Codului civil, potrivit căreia bunul indivizibil poate fi atribuit unui coproprietar în schimbul unei sulte, la cererea acestuia, sau mai multor coproprietari, la cererea lor comună.

De asemenea, apelanta a invocat Decizia Curții Supreme de Justiție din 5 februarie 2025, pronunțată în cauza nr. 2ra-885/23, susținând că, la partajarea unui bun aflat în proprietate comună pe cote-părți, trebuie avută în vedere, în primul rând, posibilitatea atribuirii bunului unuia dintre coproprietari, cu obligația de achitare a sultei.

În acest context, apelanta a susținut că instanța de fond și-ar fi concentrat analiza exclusiv asupra modalității de achitare a sultei, fără a examina în mod distinct și efectiv cererea principală privind atribuirea bunului. În opinia sa, instanța urma să țină cont de principiul echității și să identifice soluția cea mai justă pentru ambele părți, inclusiv în situația în care doar unul dintre foștii soți a solicitat atribuirea bunului.

O altă circumstanță invocată de apelantă se referă la folosirea apartamentului de către intimat în scopuri comerciale, împrejurare pe care aceasta susține că instanța de fond însăși ar fi reținut-o în hotărârea contestată. Apelanta a afirmat că hotelul administrat de intimat

este înregistrat sub forma unei întreprinderi individuale și funcționează în baza unui regim fiscal simplificat, care presupune depunerea unei singure declarații fiscale anuale.

Apelanta a mai susținut că intimatul nu ar fi contestat faptul perceperii fructelor civile rezultate din exploatarea apartamentului, limitându-se, în referința sa, la afirmația că sumele invocate sunt lipsite de concretizare și nu sunt probate, precum și că nu ar fi clar pentru ce perioadă au fost efectuate calculele.

În opinia apelantei, o asemenea poziție procesuală nu contestă existența faptului generator al obligației, ci doar cuantumul veniturilor pretins obținute. Prin urmare, apelanta consideră că intimatul ar fi recunoscut implicit utilizarea economică a bunului, contestând doar valoarea fructelor civile pretins încasate.

În ceea ce privește determinarea cuantumului veniturilor, apelanta a făcut trimitere la art. 1111 Cod civil, susținând că, în lipsa determinării exprese a cuantumului datorat, acesta poate fi stabilit ținând cont de prețurile practicate în împrejurări comparabile.

În acest sens, apelanta a indicat că a prezentat tariful zilnic practicat de hotelul administrat de intimat, informație publicată pe site-ul oficial al hotelului, unde ar fi disponibilă inclusiv imaginea apartamentului litigios, precum și pe platforma Booking.com. Potrivit apelantei, aceste informații constituie surse publice, accesibile și verificabile, care permit efectuarea unui calcul estimativ al veniturilor generate de exploatarea apartamentului.

Apelanta a subliniat că tariful este stabilit pentru fiecare zi de cazare, astfel încât fructele civile ar fi generate în mod continuu. În opinia acesteia, apartamentul continuă să facă parte din structura hotelieră exploatată de intimat, fără consimțământul său și fără achitarea unei compensații corespunzătoare cotei sale de 1/2 din bun.

În consecință, apelanta a susținut că însușirea integrală de către intimat a fructelor civile rezultate din utilizarea bunului comun ar constitui o îmbogățire nejustificată în detrimentul său. În acest sens, a invocat prevederile art. 1986 Cod civil, considerând că utilizarea bunului comun de către intimat, fără acordul său, a adus atingere dreptului său de coproprietate.

Totodată, apelanta a invocat art. 1984 Cod civil, apreciind că folosirea bunului altuia fără acordul titularului reprezintă o formă de îmbogățire patrimonială, precum și art. 975 alin. (1) și (2) Cod civil, în temeiul căruia solicită stingerea obligației de plată a sultei prin compensarea acesteia cu suma corespunzătoare fructelor civile pretins încasate de intimat.

Cu referire la susținerea intimatului privind lipsa unei declarații de compensare și caracterul incert, nelichid și neexigibil al creanței invocate, apelanta a afirmat că acesta nu ar fi negat existența creanței și nici nu ar fi invocat tardivitatea pretenției.

În ceea ce privește declarația de compensare, apelanta a invocat art. 861 Cod civil, susținând că introducerea acțiunii în instanță echivalează cu cererea de executare și este suficientă pentru producerea efectelor juridice ale notificării.

Apelanta consideră că creanța sa este certă, întrucât intimatul nu ar fi negat faptul perceperii fructelor civile, și lichidă, întrucât cuantumul acesteia ar putea fi estimat în baza tarifului oficial practicat de hotel, indicat la suma de 1 100 lei pe zi. Potrivit apelantei, suma solicitată prin cererea de concretizare reprezintă valoarea estimată pentru anul 2024, iar veniturile rezultate din exploatarea apartamentului sunt percepute în mod continuu.

Apelanta a susținut că, pentru o perioadă de trei ani, veniturile estimate ar depăși suma de 1 000 000 lei și, prin urmare, ar depăși cuantumul sultei solicitate. În aceste condiții, compensarea ar urma să opereze doar în limita cuantumului sultei.

Apelanta a reiterat că solicitarea privind compensarea sultei cu fructele civile și/sau îmbogățirea nejustificată are caracter accesoriu în raport cu cererea principală privind atribuirea bunului, astfel încât respingerea cererii de compensare nu ar putea constitui, prin ea însăși, temei pentru respingerea cererii de atribuire a apartamentului.

Totodată, apelanta a contestat și soluția instanței de fond referitoare la compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică în cuantum de 9 000 lei. Aceasta a susținut că instanța a respins în mod nejustificat această pretenție, considerând că extrasul de cont al biroului de avocați și dovada achitării onorariului prin intermediul aplicației bancare nu ar confirma suportarea efectivă a cheltuielilor.

Apelanta a menționat că intimatul nu a formulat obiecții cu privire la cheltuielile de asistență juridică solicitate și nu a contestat nici existența raportului juridic de asistență juridică, nici realitatea serviciilor prestate de avocat. În opinia sa, în lipsa unei contestații din partea părții adverse, instanța de fond ar fi apreciat în mod excesiv de formalist probele prezentate.

Totodată, apelanta a indicat că la materialele cauzei a fost anexat raportul de activitate al avocatului, din care rezultă activitățile desfășurate pe parcursul examinării cauzei, inclusiv redactarea cererilor, participarea la ședințele de judecată și efectuarea altor acțiuni procesuale.

Apelanta a subliniat că litigiul se află pe rol din anul 2021, fiind caracterizat printr-o durată îndelungată, numeroase acte procedurale, administrarea probelor, participarea la mai multe ședințe de judecată și un grad sporit de complexitate juridică. Prin urmare, aceasta consideră că onorariul achitat în cuantum de 9 000 lei este rezonabil și proporțional cu volumul și complexitatea serviciilor juridice prestate.

Termenul de declarare a apelului:

În conformitate cu prevederile art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

În acest context, având în vedere că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost pronunțat la 2 aprilie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 25 aprilie 2025, Colegiul judiciar constată că aceasta a fost declarată în termen.

Poziția părților în ședința de apel:

În ședința instanței de apel reprezentanții apelantei Doina Stoica, avocata Cristina Albu a susținut cererea de apel și a solicitat admiterea acesteia în sensul formulat.

Apelanta Doina Stoica, cît și intimatul Alexei Cebotari și reprezentantul acestuia, avocatul Radu Cijicenco, fiind citați legal, nu s-au prezentat în ședința instanței de apel. Urmare a acestui fapt și în corespundere cu prevederile art. 379 alin. (1) Cod de procedură civilă, Colegiul a dispus examinarea cauzei în lipsa acestora.

Aprecierea instanței de apel:

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul consideră cererea de apel drept neîntemeiată și care urmează a fi respinsă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 373 Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă. În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanţa de apel se pronunță în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanţă. Instanţa de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situaţie mai dificilă decât aceea din hotărârea atacată cu apel, cu excepţia cazurilor când consimte şi când hotărârea este atacată şi de alţi participanţi la proces.

Potrivit art. 385 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul și să mențină hotărârea primei instanțe.

Colegiul civil reţine că instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reţinându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligaţia să examineze efectiv problemele esenţiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însuşirea motivelor instanţei inferioare. (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil.

Totodată, Colegiul judiciar consideră necesar să menționeze că nu va formula un răspuns detaliat pentru fiecare argument al apelantului, ci va analiza doar motivele decisive pentru soluționarea prezentei cauze (a se vedea Gard Ruiz vs Spania (Marea Cameră), 21 ianuarie 1999, parag.26, Moreira Fereira vs Portugalia (nr.2) (Marea Cameră), 11 iulie 2017, parag.84,98).

Concluziile privind circumstanțele de fapt ale cauzei se motivează în hotărâre prin probele enumerate în art. 117 Cod de procedură civilă, iar în conformitate cu art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Astfel, prevederile legale enunțate în mod expres, obligă instanța de apel să verifice circumstanțele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum şi cele care nu au fost stabilite şi este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei şi să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Totodată, prevederile art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă stabilesc că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace probante nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace.

În conformitate cu art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Potrivit art. 239 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță şi pe probele cercetate în ședință de judecată.

Hotărârea este întemeiată, dacă în ea sunt expuse toate circumstanțele care au importanță la soluționarea cauzei şi care au fost verificate în ședința de judecată multilateral, complet şi au fost elucidate probele privind circumstanțele constatate ale cauzei.

Astfel, din ansamblul probatoriului administrat în cauză Colegiul judiciar reține că, la 25 decembrie 2008, Oficiul Stare Civilă sectorul Râșcani, municipiul Chișinău, a înregistrat, sub nr. 1152, căsătoria dintre Alexei Cebotari și Doina Stoica (f.d. 15). Din căsătoria acestora s-au născut doi copii comuni, și anume Alexandrina Cebotari, născută la 16 septembrie 2008, și Alex Cebotari, născut la 5 noiembrie 2010 (f.d. 10-10 verso).

Prin hotărârea Judecătoriei Hildesheim din 24 iunie 2019, rămasă definitivă la 30 iulie 2019, a fost desfăcută căsătoria dintre Alexei Cebotari și Doina Stoica (f.d. 16-20).

Colegiul judiciar constată că, în perioada căsătoriei, părțile au dobândit în proprietate comună următoarele bunuri imobile: apartamentul nr. 43, cu suprafața de 31,3 m.p., numărul cadastral *****, situat în municipiul Chișinău, str. Alexandr Pușkin nr. 35, dobândit în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr. 9908 din 18 decembrie 2009; apartamentul nr. 23, cu suprafața de 55,7 m.p., numărul cadastral *****, situat în municipiul Chișinău, str. Alexandr Pușkin nr. 37, dobândit în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr. 1526 din 14 aprilie 2016.

Totodată, din informațiile publice prezentate de reclamantă rezultă că apartamentul nr. 23, cu suprafața de 55,7 m.p. și numărul cadastral *****, situat în municipiul Chișinău, str. Alexandr Pușkin nr. 37, este oferit spre închiriere prin intermediul platformei Booking, tariful indicat pentru o perioadă de 24 de ore fiind de 1 100 lei (f.d. 157-162).

Concomitent, potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 967-969 din 12 iunie 2024, întocmit de Centrul Național de Expertize Judiciare, valoarea de piață a apartamentului nr. 43, cu numărul cadastral *****, situat în municipiul Chișinău, sectorul Râșcani, str. Alexei Pușkin nr. 35, la data evaluării de 16 mai 2024, constituia 991 929 lei, iar valoarea de piață a apartamentului nr. 23, cu numărul cadastral *****, situat în municipiul Chișinău, sectorul Râșcani, str. Alexei Pușkin nr. 37, constituia 1 515 464 lei (f.d. 133-143).

Prin cererea de chemare în judecată, Doina Stoica a solicitat stabilirea cotelor-părți ideale ale foștilor soți asupra bunurilor dobândite în proprietate comună în devălmășie și încetarea proprietății
comune prin atribuirea în proprietatea sa a apartamentului nr. 23 din str. Alexandr Pușkin nr. 37, cu obligarea acesteia la plata către Alexei Cebotari a unei sulte, a cărei stingere urma să se realizeze prin compensarea cu valoarea fructelor civile și a îmbogățirii nejustificate pretins obținute de acesta ca urmare a exploatării apartamentului în cadrul activității hoteliere.

Învestită cu soluționarea cauzei în fond, instanța a admis acțiunea în partea ce ține de determinarea cotelor-părți ideale ale foștilor soți asupra bunurilor imobile, stabilind câte 1/2 cotă-parte pentru fiecare dintre aceștia, însă a respins pretenția privind atribuirea apartamentului nr. 23 în proprietatea reclamantei și stingerea obligației de plată a sultei prin compensarea cu pretinsele fructe civile și îmbogățirea nejustificată.

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii contestate prin prisma argumentelor invocate în cererea de apel și în raport cu materialul probator administrat în cauză, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru constată că soluția instanței

de fond este legală și întemeiată, nefiind identificate temeiuri pentru modificarea sau casarea acesteia în partea contestată.

Sub aspectul cadrului juridic aplicabil, Colegiul judiciar reține că, potrivit art. 19 din Codul familiei, bunurile dobândite de soți în timpul căsătoriei sunt supuse regimului proprietății în devălmășie, în măsura în care regimul legal al acestora nu a fost modificat prin contract matrimonial.

În conformitate cu art. 20 din Codul familiei, bunurile dobândite de soți în perioada căsătoriei aparțin ambilor soți cu drept de proprietate în devălmășie. În această categorie intră bunurile procurate din veniturile obținute de fiecare dintre soți din activitatea de muncă, activitatea de întreprinzător sau activitatea intelectuală, precum și din premii, indemnizații și alte plăți, cu excepția celor cu caracter compensatoriu, ori din alte mijloace comune.

Regimul proprietății în devălmășie se extinde asupra bunurilor mobile și imobile, valorilor mobiliare, depunerilor și cotelor de participație în capitalul social, precum și asupra altor bunuri dobândite în timpul căsătoriei, indiferent pe numele căruia dintre soți au fost procurate sau înregistrate. Totodată, dreptul de proprietate în devălmășie aparține și soțului care nu a realizat venituri proprii, în situația în care acesta s-a ocupat de gospodăria casnică, de educarea copiilor sau s-a aflat din alte motive temeinice în imposibilitatea de a obține venituri.

Prin urmare, bunurile dobândite în intervalul cuprins între data încheierii căsătoriei și data încetării acesteia beneficiază, în principiu, de prezumția apartenenței la proprietatea comună în devălmășie a soților, în lipsa unor circumstanțe care să justifice o altă concluzie.

Potrivit art. 25 din Codul familiei, partajarea proprietății în devălmășie poate avea loc atât în timpul căsătoriei, cât și după desfacerea acesteia, la cererea oricăruia dintre soți. În cazul în care soții nu ajung la un acord cu privire la partaj, determinarea cotelor-părți ale fiecăruia și împărțirea proprietății se realizează pe cale judecătorească.

La efectuarea partajului, instanța stabilește bunurile care urmează să fie transmise fiecăruia dintre soți, iar în cazul în care unuia dintre aceștia îi sunt atribuite bunuri a căror valoare depășește cota ce îi revine, celuilalt soț îi poate fi stabilită o compensație bănească sau de altă natură.

Totodată, conform art. 26 din Codul familiei, la partajarea proprietății în devălmășie și determinarea cotelor-părți, acestea se prezumă egale, în măsura în care contractul matrimonial nu prevede altfel. Instanța poate stabili cote diferite, în funcție de interesele unuia dintre soți și/sau ale copiilor minori, în condițiile prevăzute de lege.

Raportând aceste dispoziții legale la circumstanțele constatate în prezenta cauză, Colegiul judiciar reține că bunurile litigioase au fost dobândite de părți în perioada căsătoriei, respectiv apartamentul nr. 43, cu suprafața de 31,3 m.p., numărul cadastral *****, situat în municipiul Chișinău, str. Alexandr Pușkin nr. 35, în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr. 9908 din 18 decembrie 2009, și apartamentul nr. 23, cu suprafața de 55,7 m.p., numărul cadastral *****, situat în municipiul Chișinău, str. Alexandr Pușkin nr. 37, în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr. 1526 din 14 aprilie 2016.

Întrucât bunurile au fost dobândite în perioada căsătoriei, iar în cadrul examinării cauzei nu au fost stabilite circumstanțe care să înlăture regimul juridic al proprietății comune în devălmășie, acestea se circumscriu prevederilor art. 19 și art. 20 din Codul familiei.

În ceea ce privește întinderea cotelor-părți, Colegiul judiciar reține că niciuna dintre părți nu a prezentat probe care să justifice derogarea de la regula egalității cotelor prevăzută de art. 26

din Codul familiei. Totodată, nu au fost constatate circumstanțe care să impună diferențierea cotelor în considerarea unor interese speciale ale unuia dintre soți sau ale copiilor minori.

În aceste condiții, Colegiul judiciar apreciază ca fiind legală și întemeiată concluzia instanței de fond privind determinarea câte unei cote-părți ideale de 1/2 pentru fiecare dintre foștii soți, Doina Stoica și Alexei Cebotari, asupra apartamentului nr. 43, cu suprafața de 31,3 m.p., numărul cadastral *****, situat în municipiul Chișinău, str. Alexandr Pușkin nr. 35, precum și asupra apartamentului nr. 23, cu suprafața de 55,7 m.p., numărul cadastral *****, situat în municipiul Chișinău, str. Alexandr Pușkin nr. 37.

În conformitate cu prevederile art. 561 alin. (1)-(3) Cod civil, partajul bunului aflat în proprietate comună pe cote-părți se realizează, cu titlu general, în natură, proporțional cotei-părți ce revine fiecărui coproprietar. Totodată, bunurile care formează o unitate economică, un set sau o altă universalitate a cărei separare ar conduce la diminuarea valorii acesteia nu urmează a fi partajate în natură, în cazul în care cel puțin unul dintre coproprietari se opune unei asemenea modalități de partaj.

În situația în care bunul proprietate comună pe cote-părți este indivizibil sau nu poate fi partajat în natură în mod comod, legiuitorul a prevăzut două modalități alternative de încetare a proprietății comune: atribuirea întregului bun unuia dintre coproprietari, în schimbul unei sulte, la cererea acestuia, sau vânzarea bunului, în condițiile stabilite de coproprietari ori, în caz de neînțelegere, prin licitație, cu distribuirea prețului obținut între coproprietari proporțional cotelor-părți deținute de aceștia.

Prin urmare, rezultă că, în cazul unui bun indivizibil, încetarea proprietății comune pe cote-părți poate avea loc fie prin atribuirea integrală a bunului unuia dintre coproprietari, cu obligarea acestuia la plata unei sulte corespunzătoare cotei celuilalt coproprietar, fie prin vânzarea bunului și repartizarea prețului obținut proporțional cotelor-părți, atunci când atribuirea bunului nu a fost solicitată sau nu poate fi realizată.

Raportând aceste dispoziții legale la circumstanțele prezentei cauze, Colegiul judiciar reține că Doina Stoica a solicitat încetarea proprietății comune pe cote-părți asupra apartamentului nr. 23, cu suprafața de 55,7 m.p., numărul cadastral *****, situat în municipiul Chișinău, str. Alexandr Pușkin nr. 37, prin atribuirea integrală a acestuia în proprietatea sa.

În susținerea pretențiilor sale, reclamanta a prezentat la materialele cauzei extrase de pe portalul/aplicația Booking, din care rezultă că apartamentul nr. 43 putea fi oferit spre închiriere pentru o perioadă de 24 de ore, la un tarif de 1 100 lei. Însă, după cum întemeiat a reținut instanța de fond, aceste înscrisuri nu sunt suficiente pentru a confirma faptul că Alexei Cebotari a obținut efectiv venituri din exploatarea imobilului în cuantumul anual pretins de reclamantă, respectiv 401 500 lei.

Or, simpla indicare pe platforma Booking a unui tarif de 1 100 lei pentru 24 de ore demonstrează doar existența unui preț solicitat pentru prestarea serviciilor de cazare și nu atestă, prin ea însăși, faptul că apartamentul a fost efectiv închiriat în fiecare zi pe parcursul unui an calendaristic.

În același timp, Colegiul judiciar reține că pretenția reclamantei privind stingerea obligației de plată a sultei prin compensarea acesteia cu pretinsele fructe civile și cu îmbogățirea nejustificată presupune întrunirea condițiilor legale pentru operarea compensării.

Potrivit art. 974 alin. (1) și (4) Cod civil, compensarea reprezintă stingerea reciprocă a unei obligații și a unei creanțe opuse, care trebuie să fie certe, lichide, de aceeași natură și

exigibile. Compensarea se realizează prin declarație făcută celeilalte părți și produce efecte din momentul recepționării acesteia, în condițiile prevăzute de lege.

În speță, însă, pretinsa creanță a Doinei Stoica nu întrunește cumulativ condițiile necesare pentru a putea opera compensarea. Or, cuantumul acesteia nu a fost determinat în baza unor probe, care să confirme veniturile efectiv realizate de Alexei Cebotari din exploatarea apartamentului, iar existența și întinderea creanței constituie însăși obiectul unei dispute între părți.

În aceste condiții, nu poate fi reținută ca certă și lichidă o creanță calculată pornind de la presupunerea că apartamentul a fost închiriat neîntrerupt, timp de 365 de zile, la tariful de 1 100 lei pe zi. O asemenea modalitate de calcul nu demonstrează veniturile efectiv obținute și, implicit, nici partea din aceste venituri care ar reveni reclamantei în calitate de coproprietar.Or, pentru a putea opera compensarea solicitată, era necesară stabilirea, în baza unor probe pertinente și concludente, atât a existenței creanței invocate de reclamantă împotriva pârâtului, cât și a întinderii acesteia. În lipsa determinării concrete a veniturilor efectiv obținute de Alexei Cebotari din exploatarea bunului comun și a cotei ce ar reveni reclamantei din aceste venituri, nu poate fi stabilită existența unei creanțe certe și determinate în cuantumul pretins.

Prin urmare, Colegiul judiciar apreciază că prima instanță a reținut corect, că probele administrate confirmă doar faptul utilizării apartamentului în scopuri hoteliere și posibilitatea obținerii unor venituri, fără a demonstra însă, cu gradul de certitudine necesar, cuantumul fructelor civile efectiv încasate de coproprietar și, respectiv, existența unei creanțe susceptibile de a fi opusă în compensare obligației de plată a sultei.

În aceste condiții, argumentul apelantei potrivit căruia pretenția privind compensarea sultei cu fructele civile ar avea un caracter subsidiar în raport cu cererea de atribuire a bunului nu este, prin el însuși, suficient pentru admiterea apelului. Caracterul accesoriu al acestei pretenții nu înlătură obligația reclamantei de a demonstra, prin probe pertinente, existența și cuantumul creanței invocate, în condițiile în care tocmai această creanță constituie temeiul pretinsei stingeri a obligației de plată a sultei.

Totodată, atribuirea întregului bun unuia dintre coproprietari presupune, în condițiile art. 561 Cod civil, compensarea celuilalt coproprietar pentru cota-parte ce îi aparține, prin plata unei sulte. Prin urmare, simpla solicitare a atribuirii bunului, în lipsa posibilității de a determina și realiza compensarea corespunzătoare a cotei celuilalt coproprietar, nu poate conduce automat la încetarea proprietății comune în modalitatea solicitată de apelantă.

Contrar susținerilor apelantei, instanța de fond nu a negat dreptul acesteia de a solicita încetarea proprietății comune și nici nu a exclus, în principiu, posibilitatea atribuirii bunului unuia dintre coproprietari. Dimpotrivă, instanța a examinat modalitatea de partaj solicitată și a constatat că aceasta presupune compensarea corespunzătoare a celuilalt coproprietar prin achitarea unei sulte, însă reclamanta a solicitat ca această obligație să fie stinsă nu prin plata efectivă a sultei, ci prin compensarea cu o pretinsă creanță rezultată din fructele civile și îmbogățirea nejustificată pe care le-ar fi obținut Alexei Cebotari din exploatarea bunului.

Prin urmare, problema dedusă judecății nu se rezumă la existența dreptului apelantei de a solicita atribuirea bunului, ci vizează, în mod nemijlocit, posibilitatea juridică și probatorie de a considera stinsă obligația de plată a sultei printr-o creanță pretinsă împotriva celuilalt coproprietar.

Or, potrivit art. 561 Cod civil, în cazul în care bunul proprietate comună pe cote-părți este indivizibil sau nu este comod partajabil în natură, acesta poate fi atribuit unuia dintre coproprietari în schimbul unei sulte. Esența unei asemenea modalități de partaj constă în asigurarea echilibrului patrimonial dintre coproprietari, astfel încât coproprietarul căruia îi este atribuit întregul bun să compenseze celuilalt valoarea cotei-părți de care acesta este lipsit prin efectul partajului. Prin urmare, atribuirea bunului și plata sultei sunt elemente juridic interdependente ale aceleiași modalități de încetare a coproprietății. În lipsa unei compensări efective și legal justificate a cotei coproprietarului căruia bunul nu îi este atribuit, nu poate fi considerată realizată finalitatea economică a partajului.

În speță, apelanta a solicitat atribuirea apartamentului nr. 23 în proprietatea sa, pretinzând totodată că obligația de plată a sultei în cuantum de 261 767,50 lei urmează a fi stinsă prin compensare cu pretinsele fructe civile și cu îmbogățirea nejustificată rezultată din exploatarea imobilului de către Alexei Cebotari. Prin urmare, pentru admiterea unei asemenea modalități de soluționare, apelanta era obligată să demonstreze existența, natura, cuantumul și exigibilitatea creanței pretinse, precum și legătura acesteia cu bunul litigios.

Nu poate fi reținut nici argumentul apelantei potrivit căruia intimatul nu ar fi negat faptul că a obținut fructe civile din exploatarea imobilului și că ar fi contestat doar cuantumul acestora.

Or, simpla contestare a cuantumului pretenției nu echivalează cu recunoașterea existenței unei creanțe în cuantumul invocat de partea adversă. Dimpotrivă, în condițiile în care intimatul contestă întinderea veniturilor pretins obținute, apelanta rămâne obligată să demonstreze prin probe pertinente și concludente atât faptul generator al creanței, cât și cuantumul acesteia.

De asemenea, caracterul subsidiar sau accesoriu atribuit de apelantă pretenției privind compensarea nu înlătură obligația de a proba creanța invocată. Faptul că această pretenție este formulată în legătură cu cererea principală de atribuire a bunului nu transformă o creanță nedovedită într-una certă și lichidă și nu dispensează partea de sarcina probațiunii.

În aceeași ordine de idei, Colegiul judiciar nu poate reține argumentul că instanța de fond ar fi trebuit să stabilească ea însăși cuantumul sultei și să acorde apelantei un termen pentru achitarea acesteia. O asemenea abordare ar presupune schimbarea obiectului și temeiului pretenției formulate în primă instanță, întrucât apelanta nu a solicitat simpla atribuire a bunului cu achitarea sultei determinate de instanță, ci a solicitat în mod expres stingerea acestei obligații prin compensarea cu pretinsa sa creanță rezultată din fructele civile și îmbogățirea nejustificată.

În consecință, instanța de fond era ținută să examineze pretenția astfel cum a fost formulată și în limitele obiectului dedus judecății, iar nu să substituie modalitatea de partaj aleasă de reclamantă cu o altă modalitate pe care aceasta nu a solicitat-o în forma respectivă.

În ceea ce privește compensarea, Colegiul judiciar reține că aceasta presupune existența unor creanțe reciproce care întrunesc condițiile stabilite de lege. Or, în prezenta cauză, pretinsa creanță a Doinei Stoica nu a fost individualizată și demonstrată într-un cuantum cert și lichid, iar însăși existența și întinderea acesteia au constituit obiect de dispută între părți.

Astfel, suma de 261 767,50 lei nu rezultă dintr-un calcul al veniturilor efectiv realizate de Alexei Cebotari, ci dintr-o estimare a apelantei, întemeiată pe presupunerea că imobilul a fost ocupat zilnic, fără întrerupere, timp de un anumit interval, la tariful afișat pe platforma Booking.

Nu poate fi reținut nici argumentul apelantei potrivit căruia, intimatul ar fi avut obligația de a prezenta probe privind veniturile obținute din exploatarea apartamentului, în condițiile în care apelanta nu a demonstrat în prealabil, prin probe concrete, existența și întinderea creanței pe care o opune în compensare. Sarcina probei nu poate fi răsturnată prin simpla formulare a unei afirmații privind obținerea unor venituri.

În aceeași ordine de idei, faptul că intimatul nu ar fi prezentat probe contrare cu privire la cuantumul pretinselor venituri nu poate fi interpretat ca o recunoaștere a sumei indicate de apelantă.

Cu referire la susținerea apelantei privind interesele copiilor minori și necesitatea unei locuințe în Republica Moldova, Colegiul judiciar reține că această circumstanță nu constituie, prin ea însăși, un temei juridic suficient pentru atribuirea bunului în proprietatea exclusivă a acesteia, cu exonerarea de la obligația de compensare a cotei coproprietarului. Or, protejarea intereselor copiilor poate fi avută în vedere la stabilirea cotelor în condițiile legii, însă nu justifică lipsirea celuilalt coproprietar de echivalentul patrimonial al cotei sale, în absența unor circumstanțe concrete și a unor probe care să fundamenteze o derogare de la regula egalității.

În ceea ce privește pretenția reclamantei privind compensarea cheltuielilor de asistență juridică în cuantum de 9 000 lei, Colegiul judiciar reține că aceasta nu a prezentat probe suficiente care să confirme suportarea efectivă a respectivei cheltuieli. Or, deși la materialele cauzei au fost prezentate un extras de cont bancar din 1 septembrie 2024 și o captură de ecran privind efectuarea unor transferuri bănești, aceste înscrisuri, prin conținutul lor, nu permit stabilirea certă a faptului că reclamanta Doina Stoica a achitat efectiv avocatului sau biroului asociat de avocați suma de 9 000 lei, cu titlu de onorariu pentru asistența juridică acordată în prezenta cauză.

Astfel, din analiza extrasului de cont bancar rezultă că, la 1 septembrie 2024, în contul avocatului a fost transferată suma de 4 022 lei de către Gureva Silvia, fără ca din conținutul acestui înscris să rezulte că plata a fost efectuată de reclamanta Doina Stoica ori că suma respectivă reprezintă onorariul achitat de aceasta pentru serviciile juridice prestate în prezenta cauză.

Totodată, din captura de ecran prezentată de reclamantă rezultă efectuarea unui transfer în cuantum de 5 000 lei către conturile Biroului Asociat de Avocați „Parteneriat Academic pentru Justiție”, însă data efectuării operațiunii și identitatea persoanei care a efectuat transferul nu sunt indicate în mod clar. În aceste condiții, înscrisul respectiv nu permite stabilirea unei legături directe între plata menționată și reclamanta Doina Stoica, precum și între suma transferată și obligația acesteia de achitare a onorariului pentru asistența juridică acordată în prezenta cauză.

Prin urmare, înscrisurile prezentate nu confirmă cumulativ nici persoana care a suportat efectiv cheltuiala, nici faptul că sumele respective au fost achitate în contul onorariului datorat de Doina Stoica pentru serviciile juridice prestate în cadrul prezentului litigiu.

În aceste condiții, Colegiul judiciar constată că simpla existență a unor operațiuni bancare în cuantum de 4 022 lei și, respectiv, 5 000 lei nu este suficientă pentru a concluziona că reclamanta a suportat efectiv cheltuieli de asistență juridică în cuantum total de 9 000 lei. Or, pentru acordarea compensării cheltuielilor de asistență juridică este necesar ca partea care solicită recuperarea acestora să demonstreze nu doar existența raportului juridic de asistență

juridică și prestarea serviciilor, ci și suportarea efectivă a cheltuielilor solicitate, prin probe pertinente și concludente.

În consecință, în lipsa unor înscrisuri care să confirme în mod neechivoc că suma de 9 000 lei a fost achitată efectiv de Doina Stoica cu titlu de onorariu pentru serviciile juridice prestate în prezenta cauză, Colegiul judiciar apreciază ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe privind respingerea pretenției de compensare a cheltuielilor de asistență juridică în cuantumul solicitat.

Astfel, din considerentele expuse și având în vedere că hotărârea primei instanțe este întemeiată și legală, fiind adoptată cu respectarea normelor de drept material și procesual, iar argumentele invocate de apelantă sunt neîntemeiate și nu sunt de natură să o infirme, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat și de a menține hotărârea primei instanțe, ca fiind legală și întemeiată.

În conformitate cu art. 385 alin.(1) lit. a), art. art. 389-390, CPC, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge cererea de apel declarată de avocata Cristina Albu, în interesele Doinei Stoica.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 2 aprilie 2025, adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Doina Stoica către Alexei Cebotari privind partajarea bunurilor proprietate comună în devălmășie, compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este definitivă din momentul pronunţării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiţie în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Hristina Craveț

Constantin Roșca